

VZKŘÍŠENÍ

FARNÍ ZPRAVODAJ



Z obsahu

- Úvodní slovo
- Zprávy z farnosti
- Kronika
- Pro děti
- Blahoslavení P. Jan Bula a P. Václav Drbola
- Duchovní svaté přijímání
- Názorové fórum
- Program farnosti

Moji milí,

vítám vás u četby svatováclavského vydání našeho farního zpravodaje.

V poslední době mi postava svatého Václava nejde z hlavy. Musím přitom myslet také na císaře a krále Karla IV. Ani jemu jistě nešel svatý Václav z hlavy. Jednak byl jeho křestním patronem, a pak hlavně – koruna, kterou pro svou korunovaci nechal zhotovit, byla de facto korunou svatováclavskou. Karel si ji z hlavy svatého Václava jen půjčoval. Koruna byla chráněna papežskými dekrety a neoprávněná manipulace s ní přinesla dotyčnému samočinný trest exkomunikace. Je to vůbec zajímavá věc. I když v posledních dobách s korunou kdekdo žongluje, kdekdo by ji pořád někde vystavoval jako artefakt a třeba ji klidně poslal na výstavu do ciziny jako před nedávnem korunovační kříž (tj. Zlatý ostatkový kříž*) do Německa, pořád ji provází zvláštní aura posvátna, zhmotněná například v báji o Heydrichovi, který si ji prý posadil na hlavu a do roka zemřel.

Tak tedy, Karel svou korunu věnoval navždy svatému Václavovi. Proč? Byly důvody jen politické? To by stačila prostá dedikace, připomínka, že „my Karel navazujeme na státotvornou tradici svatého Václava“. Zdá se mi, že – podle toho, jak sám Karel s korunou nakládal – šlo o mnohem víc: o hlubokou úctu a fascinaci světce na počátku našich dějin. Třeba by nás tedy mohl císař a král svým vztahem ke svatému Václavu inspirovat.

*Tento kříž je součástí svatovítského pokladu.

Pro Karla byly důležité *rytířské ctnosti*: věrnost, statečnost, spravedlnost, štědrost. Ty připomínají ještě jiný soubor ctností – *ctnosti kardinální*: moudrost, statečnost, spravedlnost a mírnost. Karel viděl tyto ctnosti ve vrchovaté míře u svatého Václava, jehož poddaným se cítil být. Jako by chtěl být Václavovým učedníkem.

Co je to ctnost? Latinské slovo *virtus* pochází ze slova *vir* – muž. Jedná se tedy o nějakou sílu, jakousi mužnost. A to i když mluvíme o ctnosti mírnosti nebo štědrosti. I to je „mužnost“. Sluší se připomenout, že i ženy mohou (a mají) být mužné, aniž by se staly mužatkami.

Mezi kardinálními (základními) ctnostmi i těmi rytířskými je jedna ctnost jakoby „na druhou“. Je to **statečnost** „Statečná mužnost“ nebo „mužnost statečnosti“. O Karlovi se ví, že se rád účastnil turnajů, ve kterých také utržil mnohá i vážná zranění. To byla jedna z dobových forem statečnosti. Myslím si, že to byla právě statečnost, kterou císař a král Karel na svatém knížeti Václavovi obdivoval a ctil.

Svatý Václav byl velmi mladý, když začal vládnout. Bylo mu kolem šestnácti let. Musel být pevný a silný, aby dokázal prosadit svou vůli v prostředí ne úplně snadném. Vrahové jeho milované babičky, družiníci kněžny Drahomíry, prý snad byli vikingové. Václav musel být silný a statečný, když pro dobro země zapudil na čas svou matku Drahomíru. Musel být statečný a pevný, když šel proti zvyklostem doby a osvobozoval otroky. Musel být statečný, když snášel tajný posměch, že je mnich, protože

prý přeháněl svou zbožnost. Musel být statečný i tehdy, když platil oněch 300 volů a 500 hřiven stříbra „do Němec“ – tedy do východofrancké říše. Musel být totiž schopen si tento krok, tehdy normální a běžný, obhájit na domácí politické scéně. Zcela jistě byl statečný, když svému protivníkovi Radslavovi nabídl osobní souboj místo vojenského střetu celých armád. Musel být také statečný, když odvracel útok svého bratra a při tom ho nezabil. Musel být statečný, když mu odpustil.

Zdá se, že *statečnost* by mohla být ctností pro naši dobu. Dobu zženštilou. Kéž bychom se nechali prodchnout Duchem, který vedl svatého Václava a který tak přitahoval Karla IV.

Svatý Tomáš Akvinský říká, že ctnosti vždy rostou společně jako prsty na ruce. Porosteli statečnost, poroste zároveň i moudrost, spravedlnost a mírnost a také ostatní, ke kardinálním přidružené ctnosti, jako třeba zbožnost, vděčnost, pravdomluvnost, úcta k autoritě, štědrost, velkodušnost, velkorysost, trpělivost, vytrvalost, sebeovládání, tichost, pokora, učenlivost, skromnost.

Tyto ctnosti, spolu se „ctností mužnosti“ – statečností – měl svatý Václav ve vysoké míře. Nikdo totiž nemůže být svatý, aniž by měl ctnosti v hrdinském stupni. A ty zase nelze získat bez Boží milosti.

Kéž bychom byli, jako svatý Václav, v dnešním nehostinném prostředí, navzdory všem trendům, hrdiny ctností.

Přeji vám i sobě a samozřejmě také vyprošuji hodně statečnosti!

Váš otec Karel



■ ■ ■ ZPRÁVY

■ Farní pouť

Zveme všechny zájemce v sobotu **17. října** na farní pouť do kostela Panny Marie Pomocné na Chlumku v Luži a na zámek Litomyšl.

Cena:

- Doprava: 350 Kč.
- Vstupné na zámek: 220 Kč dospělí / 180 Kč senioři.

Zájemci, hlase se v sakristii. Na všechny se těší

P. Karel a P. Vladimír

Program pouti:

- 8.00 – odjezd od fary
- 10.00 – mše sv. v poutním kostele Panny Marie Pomocné v Chlumu u Luže
- 11.00 – prohlídka kostela
- 12.30 – oběd v restauraci Bowling
- 14.30 – prohlídka zámku Litomyšl
- 16.15 – odjezd
- po 18. hodině – příjezd do Prahy

■ Velký farní úklid

V pátek **27. listopadu** od 14 do 17 hodin nebo v sobotu 28. listopadu v době od 8 do 11 hodin. V předvečer začátku nového liturgického roku se uklízí všechno, co je potřeba – okna, dveře, osvětlení, lavice i okolí kostela. Těšíme se, že se zapojí i mladí. Všem pomocníkům předem děkujeme.

■ Mikulášská nadílka

V sobotu **5. prosince** od 17 hodin ve farním sále. Před začátkem rodiče odevzdají balíčky označené jménem dítěte do košů dole v suterénu.

■ Adventní duchovní obnova pro farnost

V sobotu **12. prosince** dopoledne od 9 do 12 hodin ve farním sále. Zakončena bude mší svatou. Rodiče, kteří máte o hlídání svých dětí během duchovní obnovy zájem, prosíme, aby se přihlásili předem v sakristii nebo u Lídy.

■ ■ ■ KRONIKA

■ ■ FARNÍ POBYTOVÝ ZÁJEZD DO TEPLIC V ČECHÁCH

Program letošního zájezdu do Teplic byl zdařilý. Prohlédli jsme si město Teplice, někteří využili i wellness v lázeňském domě Beethoven. Absolvovali jsme výlety na zámek Duchcov a do kláštera minoritů v Krupce, kde se nachází bazilika P. M. Sedmibolestné. Asi nejpůsobivější byla návštěva kláštera v Oseku. Původně románsko-gotický cisterciácký konvent vznikl na přelomu 12. a 13. století. V kapitulní síni se nachází originální gotický otočný pulpit. V 17. stol. dostala bazilika barokní podobu.

Trochu nás sužovala velká vedra. Hrdinkou pobytu se stala Anička Jůzová, která absolvovala všechny výlety – horko nehorko.

Zdeňka Bajarová





■ ■ FARNÍ TÁBOR

Letos jsme spolu s ostatními mistry škol přivítali naše budoucí studenty na kolejích naší školy v Sulkovci (malá útulná vesnice na Vysočině). Hned v den příjezdu jsme se všichni vydali na praktickou ukázkou a cvičení, kde se děti rozradily do jednotlivých škol. Ano, čtete správně, děti byly ve školách – letním prázdninám navzdory. Každá z nich má své specifikum: škola kočky se vyznačuje obratností, škola zmije zákeřností, škola medvěda je vyhlášená svou silou a za poslední a nejlepší platí škola vlka, která je známá svou všestranností a nejlepšími bojovníky. Jelikož všichni zaklínačští učni bojovali bok po boku, protože každá škola je silná v něčem jiném, ale všechny spolu jsou neporazitelné a dokáží nejvíce, tak se děti v průběhu tábora rozdělovaly na různé skupiny podle potřeby.

Po pár dnech se noví studenti již seznámili s prostředím školy, místních strážců i ostatních obyvatel. Také jsme prozkoumávali okolí během výletů a snažili se plnit jednotlivé úkoly, které nám byly zadávány od místního hlavního strážce. Na jednom z těchto úkolů jsme se dostali do „zakázaného území“, kam mohou jen zaklínači; tam jsme hledali staré artefakty, které se nám hodily později. Za každý úkol jsme samozřejmě dostali tučnou odměnu ve formě mincí, protože každý zaklínač má rád své peníze. S nadcházejícím



víkendem se začalo blížít 20. výročí od konce Velké války, což zahrnovalo spoustu příprav. V areálu nám přibýlo spoustu plakátů a jiné výzdoby. O víkendu přijeli drahocenní veteráni z bývalých rodů, kteří nás poctili svou přítomností na oslavách. Během víkendu se ale vše začalo komplikovat. Učni spolu se svými mistry museli aktivně bránit sebe i ostatní před prastarými monstry, která se vracela a nabírala postupně na síle s narůstajícím hněvem a nenávistí u nás na základně i mezi jednotlivými mistry. Postupně se také odkrývaly kusy prastaré historie, které daly do pohybu dění v základně a poslední herní den.

Celé naše putování jsme zakončili již typickým „ZPH“, ve které jsme se vydali za zrádcem, a zjistili, že temnota může pohltnout člověka zevnitř a užirá ho den co den.

V druhém týdnu jsme také dvakrát navštívili místní přírodní koupaliště, abychom se v horkých dnech trochu ochladili.

Věříme i s ostatními mistry, že jsme si náš letní tábor užili i navzdory docela malé účasti. Doufáme, že se setkáme příští rok na Hájence (9. 8. – 22. 8. 2027) i na dalších akcích, které přes rok připravujeme v hojném počtu.

Za mistrovský tým

Škola Vlka Aúúúúúúúú

■ ■ SVÁTOST OBDAROVÁNÍ A DAROVÁNÍ

Svátost obdarování a darování obohatil svou návštěvou
pražský arcibiskup Stanislav Přibyl

Bířmování se někdy nazývá svátostí křesťanské dospělosti. A skutečně obdobně jako v případě dospívání, i zde platí, že některým trvá déle, než překročí práh dětství a přijmou plnou zodpovědnost za svůj duchovní život; někteří jej pak ke své škodě nedosáhnou nikdy. V mém případě milost Boží způsobila, že jsem se nakonec pro dovršení svého křtu rozhodl, třebaže vinou své někdejší vlažnosti o řadu let později, než bývá zvykem.



V sobotu 13. 6. 2026 jsem tak stanul s několika náctiletými chlapci a dívkami v očekávání přijetí této veliké svátosti. Velmi mě těšilo, že se tak může stát v našem strašnickém kostele při oslavě výročí jeho posvěcení a za koncelebrace O. Karla. Zcela zvláštní okolnost pak samozřejmě představovalo i samotné přijetí svátosti z rukou Jeho Excelence Stanislava Přibyla, někdejšího strašnického farníka.

Ačkoli jsem neměl příležitost své mladší společníky poznat – přípravu jsem totiž absolvoval s milou skupinou dospělých, kteří bířmování přijali spolu s křtem již na Bílou sobotu –, jejich přístup mě přesvědčoval, že berou náš veliký večer vážně, z čehož jsem měl radost. Pozoruhodným momentem bylo třeba dojetí jedné slečny, jež pro ně nebyla schopna dokončit svou řeč, rovněž pak značně stručné poděkování jednoho z chlapců. Obojí jako by

bylo prostým, leč výstižným vyjádřením skutečnosti, že se nám dostává Daru, jehož cenu ani nelze vyjádřit slovy. Za zmínku též stojí obrovsky inspirativní promluva Jeho Excelence, která nám přála, abychom byli připraveni ovoce této svátosti přinášet nikoli pouze pro dobro své, ale pro zvelebení celé církve. Abychom se snažili o něco víc než jen komfortně plnit svou křesťanskou povinnost. Právě tento přístup jmenovaného nedávno dovedl až k arcibiskupskému stolci, pro každého z nás ostatních je ovšem rovněž přichystán některý úkol – třebaže podle lidských měřítek zřejmě menší, v Božích očích neméně důležité. Udělat něco navíc. Nespokojit se s tím, že dělám „něco“. Toto poselství je v dnešní době obzvláště důležité.

Děkuji moc všem, kteří se o daný večer zasloužili, jmenovitě zejména Jeho Excelenci Stanislavu Přibylvi a našemu důstojnému pánu O. Karlovi. Kéž pečeť Ducha Svatého, kterou jsme tento večer přijali, přináší dobré nám i našim bližním a pomáhá nám Našeho Pána chválit, poznávat a jen k Němu směřovat.

Martin Drápal

■ Rozhovor s pražským arcibiskupem Stanislavem Přibylem

S pocitem vděčnosti jsem mohla položit pražskému arcibiskupovi Stanislavu Přibylvi tři otázky při příležitosti biřmování a oslav výročí posvěcení kostela ve Strašnicích. Bez jakékoliv přípravy, spontánně a autenticky. Jeho návštěva ve strašnické farnosti jistě všechny farníky potěšila. V rozhovoru se mnou mimo jiné zavzpomínal na dobu, kdy ve Strašnicích působil jako ministrant a varhaník.

Jaké pro Vás byly začátky Vašeho působení zde ve strašnické farnosti?

Vzpomínám, že jsem chodil do kostela s rodiči, rád zpíval a později mě pan farář Klement oslovil, zda bych nechtěl ministrvat. V té době se zrovna stavěla stanice metra Strašnická, procházel jsem stavebním bahnem a tady na koberci mi pak odpadávaly kusy bláta.

Ministrantů tehdy bylo několik desítek a jak nás bylo hodně, tak jsme při nedělních mších občas (?) omdlévali. Když onemocněl varhaník, pan farář mě oslovil, zda bych nehrál já, protože jsem chodil na piano. Řekl jsem, že to zkusím a přes Vánoce roku 1985 jsem se vycvičil na koledách. Byla to pro mě velká škola.

Dnes jste zpět na místě činu. Na místě, odkud pocházíte. Jaký z toho máte pocit?

Nového kostela jsem si moc neužil. Hrál jsem na varhany, když se kostel v roce 1994 světil. Pokaždé, kdyžsem přijdu, je to pro mě nové prostředí. Jsem tu rád, protože potkávám mnoho známých tváří.

Jak se Vám líbí v nové roli pražského arcibiskupa?

Je milé setkávat se s mnoha lidmi, kteří mi jdou naproti a chtějí se se mnou bavit. Samozřejmě že úřední věci a různé situace, které řeším, jsou náročnější. Pro mě je také náročný časový program, protože je velmi plný.

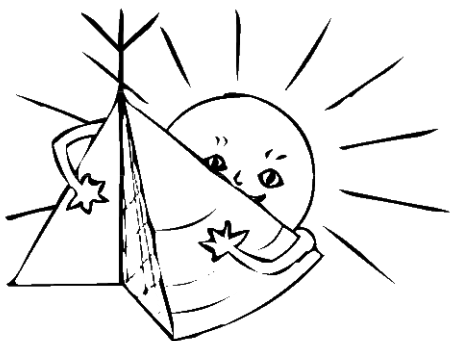
Lucie Drápalová



Milé děti,

vítám vás po prázdninách. Určitě jste si je parádně užili. Vzpomněli jste si někdy i na Chvalo zpěv svatého Františka? Třeba na nějakém výletě v divoké přírodě nebo u moře? Bratr Slunce letos tak hřál, že se nám sestřička Voda vypařila skoro z celé Orlické přehrady, a sestra Luna nám dokonce na pět minut zakryla bratra Slunce. Bůh ale drží svět pevně ve svých rukách a my mu ho svým životem máme pomáhat dotvářet.

Přišel na to i svatý František. Narodil se



v Itálii, v městečku Assisi, v rodině bohatého obchodníka s látkami. Penězi moc nešetřil a vesele si užíval. Toužil být udatným rytířem, jaké znal z hrdinských románů. Ve dvaceti letech se tedy vypravil do války. Těžce raněný padl do zajetí a rok strávil ve vězení. Hodně přemýšlel. Nastala veliká proměna. Peníze rozdál chudým, odložil drahý oděv a oblékl si mnišskou kutnu. Tatínkovi se to pochopitelně nelíbilo. Doma ho držel zavřeného v malinké místnůstce, kde na tom byl hůř než ve vězení. Stěžoval si na syna až u biskupa, ale mamě. František se nedal. Rozhodl se pro chudobu a pro Boha. Svým novým životem se tak připodobnil Ježíšovi, že od Něho dokonce obdržel stigmata. Na rukou, na nohou i na boku se mu za odměnu objevily krvavé rány, jaké měl Ježíš.

Spolu s kamarády založili řád menších bratří, františkánů. Jeho kamarádka Klára zase řád klarisek. Pomáhali chudým a nemocným, hlásali evangelium a ukazovali, jak i v malých skutcích konaných s velkou láskou se skrývá síla, která mění svět.

Dobře se to čte, ale jak na to? Podobně jako Františkův chvalo zpěv na stvoření (*Nejvyšší a mocný*, č. 909), najdeme v kancionálu jeho píseň s názvem *Učiň mě, Pane, nástrojem* (č. 928). Je to prosebná modlitba, aby nám s tím Pán pomohl.



*Učiň mě, Pane, nástrojem,
ať zářím, ať zářím tvým pokojem.*

*1. Kde dusí nenávisť, ať lásku vnáším,
kde tiskne bezpráví, ať křivdy snáším,
ať smírem spojuji, kde dělí hádky,
ať pravdou přemáhám omyl a zmatky.*

*Učiň mě, Pane, nástrojem,
ať zářím, ať zářím tvým pokojem.*

*2. Ať vírou postavím hráz pochybnostem,
ať propast zoufalství překlenu mostem,
kde vládne temnota, ať světlo křesám,
se všemi smutnými ať v tobě plesám.*

*Učiň mě, Pane, nástrojem,
ať zářím, ať zářím tvým pokojem.*

*3. Požehnej, Pane můj, mé snaze přímé:
víc než být potěšen, chci těšit jiné,
víc než být pochopen, druhé chci chápat
víc než být milován, chci lásku dávat.*

*Učiň mě, Pane, nástrojem,
ať zářím, ať zářím tvým pokojem.*

*4. Kdo dává, dostává, mnohem víc přijme,
kdo ztrácí, nalézá sebe i jiné,
kdo bližním odpouští, sám milost pozná,
ba ani smrt mu víc nebude hrozná.*

*Učiň mě, Pane, nástrojem,
ať zářím, ať zářím tvým pokojem.*

Text: sv. František z Assisi († 1226) – Nápěv: P. Eben (1986)

Děti, školní rok je příležitostí, jak se na život podle svatého Františka dobře připravit. Přeji si, ať se nám všem s Boží pomocí podaří být opravdu dobrým Pánovým nástrojem!

Lída

■ ■ CO SE CHYSTÁ PRO DĚTI

■ Výuka náboženství ve školním roce 2026/27

- předškolní děti úterý 16.00
- 1.– 2. třída pondělí 16.00
- 2. – 3. třída úterý 16.00
- 4. – 5. třída středa 16.00
- 6. – 9. třída čtvrtek 16.00 (od 1. října)

Na všechny děti se těší

Katechetky Radka a Lída a P. Karel.



■ Dětská schola

Schola zpívající převážně na nedělních mších od 9 hodin zve všechny malé i velké muzikanty a zpěváky. Zkoušíme obvykle v neděli od 10 hodin a po předchozí dohodě i jindy. Zájemci, hlase se u paní varhanice Pavly Jůzové nebo v sakristii.

■ Misijní jarmark – Děti pomáhají dětem

Proběhne v neděli **18. října**. Je to projekt, do nějž se zapojují i děti. Svými výrobky, které se za dobrovolný příspěvek nabídnou na jarmarku, mohou pomoci našim dvěma sponzorovaným dětem z Adopce na dálku, čtrnáctileté Clementině Adikin a desetiletému Nicholasi Wasswa. Děti, určitě se budou líbit přáníčka, svícny, keramika, zkrátka cokoli, co rádi vyrábíte pro radost druhým. A můžete tím udělat dobrý skutek! Do soboty 17. října přineste své výrobky na faru a v neděli nám přijďte pomoci do kavárny prodávat. Těšíme se na vás!

■ Mikulášská nadílka

V sobotu 5. prosince od 17 hodin ve farním sále. Jako každý rok na začátku prosince se na vás těší Mikuláš s anděly a čertem. Společně si zazpíváme. Děti, připravte si pro Mikuláše nějakou pěknou písničku nebo básničku! Společně se pomodlíme a pak by měly být snad i nějaké dárky.

■ ■ PRÁZDNINOVÉ AKCE PRO DĚTI

Vážení rodiče, milé děti,
další letní prázdniny máme za sebou, a tak sepisujeme
přehled, co nás čeká následující rok:

- **podzimní prázdniny** v Lomnici nad Popelkou od **28. 10 – 1. 11. 2026**
- **letní prázdniny** na Hájence **9. 8. – 22. 8. 2027**

V případě dotazů nás neváhejte kontaktovat na email:
tabor@farnoststrasnice.cz.

Moc se těšíme na další společná dobrodružství a
přejeme poklidný vstup do školního roku. S pozdravem

Véna, Vítek, Barča a Veru



Přihláška na podzimní
prázdniny

■ Jarní prázdniny v Rokytnici nad Jizerou

Zveme děti a rodiny na pobyt na horách na faře v Rokytnici nad Jizerou v termínu **27. 2. – 6. 3. 2027**. Bližší informace upřesníme v příštím zpravodaji. Pokud máte dotazy, obraťte se na Annu Kafkovou (anna.kafkova@gmail.com).

Přejeme příjemný vstup do podzimních dní.

Vedoucí Anička

■ ■ ■ **BLAHOSLAVENÍ P. JAN BULA A P. VÁCLAV DRBOLA** —

■ ■ **MÁME NOVÉ SVĚTCE**

V sobotu 6. června t.r. se oficiálním vyhlášením kanadského kardinála Michaela Czerného na brněnském výstavišti stali venkovští faráři P. Jan Bula a P. Václav Drbola blahoslavenými a vůbec prvními mučedníky moderních českých dějin.

Protože moje rodina pochází z kraje, kde oba kněží působili, okamžitě, jak jsem se dověděla, že po dlouhém procesu příprav a shromažďování podkladů potřebných k blahorečení papež Lev XIV. prohlásil tyto dva kněze za blahoslavené, hlídala jsem si termín slavnosti blahorečení v ČR a hned po vyhlášení termínu brněnským biskupstvím jsem si zajistila místa k účasti na slavnosti.

Odjely jsme spolu se sestrou ráno 6. června rychlíkem přímo ze Zahradního Města až do Brna, kde nás čekala neteř s manželem. Pak jsme společně tramvají (brněnskou šalinou) dojeli na Výstaviště, kde se slavnost konala. Bylo krásné počasí, všude radostná nálada a očekávání. Překvapilo mě, že podle pozdějších informací se 13 200 věřících pohodlně rozešlo po určených objektech výstaviště, nikde žádná tlačence, samí ochotní lidé; navíc jsme s neteří, která je aktivní ve šlapanické farnosti u Brna, potkávali mnoho známých a příjemných lidí, s nimiž jsme sdíleli radostnou atmosféru. Musím konstatovat, že celá organizace oslav byla na vysoké úrovni.

Na prostranství před halou byla spousta dětských atrakcí, například různé skákací hrady, a tak měly děti příležitost vyzkoušet si řadu sportovních disciplín pod vedením orelských bratrů a sester. Dále stan s jevištěm, kde účinkovaly děti jak v připravených, tak spontánních výstupech. Mezi návštěvníky, dětmi i jejich rodiči zavládla radost.

V hlavním pavilonu P bylo od rána vše připraveno ke slavení mše svaté, která se konala až ve 14.30. Celým dopoledním programem nás provázela obratná a vtipná moderátorka Barbora Černošková. Ze zajímavých bodů programu zmíním alespoň koncerty violoncellisty Petra Špačka, písničkáře Pavla Helána a vystoupení kapely Brouci. Dále jsme měli možnost vyslechnout různá duchovní svědectví a účastnit se modliteb. Byly také promítány události ze života a z procesu blahorečení obou kněží.

V protějším pavilonu Z bylo mnoho panelů, kde se návštěvníci mohli seznámit s celým babickým případem, kvůli němuž byli oba blahoslavení popraveni. Po obvodu pavilonu bylo mnoho stánků s církevními předměty a křesťanskou literaturou, uprostřed pavilonu bylo



možno v uzavřeném prostoru přistoupit ke svátosti smíření: po celou dobu bylo k dispozici cca 50 kněží. Dále tam byl krásný, baldachýnem ohraničený prostor, kde byly po mši svaté vystaveny ostatky blahoslavených kněží k osobnímu uctění.

Nicméně všichni jsme se těšili na zlatý hřeb programu, kterým byla slavná mše svatá, sloužená papežským legátem Michaellem Czerným, mimochodem brněnským rodákem (*1945). V úvodu mše svaté Schola brněnské mládeže (SBMka) zazpívala chorál „Tys Václava a Jana ke kněžství povolal“, který všechny dojal až k slzám. Hned na to však brněnský biskup Pavel Konzbul rozesmál přítomné vtipným přivítáním, když řekl, že „vzhledem k tomu, že



nechci vítat v neposlední řadě ty v poslední řadě, tak vás vítám všechny“. Pana kardinála Czerného však přivítal zvlášť; ten pak celou bohoslužbu – kromě samotného aktu blahorečení – sloužil v češtině. Akt blahoslavenství započal tím, že vedoucí diecézní fáze procesu, Mons. Karel Orlita, nejprve požádal o beatifikaci dvojice kněží. Po představení životů P. Buly a P. Drboly přečetl kardinál Czerný z pověření papeže Lva XIV. apoštolský list. Tímto momentem se stali tito kněží blahoslavenými.

Pak nastal obrovský a dlouhý potlesk. Hodně mě to dojalo, cítila jsem se jako v nebi. Úžasný byl také hudební doprovod brněnské mládeže, a to nejen při bohoslužbě, ale i dlouho po ní. Nikomu se nechtělo domů, protože tito mladí lidé hráli a zpívali s obrovským nasazením, ale hlavně s radostí a nadšením tak, že po bohoslužbě se ke zpěvu přidalo celé publikum. V závěru jsem si chtěla vyfotit

odcházející kněze a biskupy, jenže než jsem vyndala mobil, tak už jsem zachytila jen velmi dlouhý průvod ministrantů, bylo prý jich kolem 200.

Mimochodem, víte, kolik máme v naší vlasti narozených svatých a blahoslavených? Já to nevěděla. Ale když jsem si je chtěla vyjmenovat, neuspěla jsem. Pro informaci: máme 17 svatých a 20 blahoslavených včetně 2 nových. Zkuste si je vyjmenovat sami, asi budete lepší než já.

Ještě na závěr chci připomenout, že při odchodu z výstaviště jsme všichni obdrželi dopis brněnského biskupa Pavla Konzbula s nadpisem „To, co jste dnes prožili, může pokračovat!“ Hlavní myšlenkou je, že „jedním z nejsilnějších poselství životů blahoslavených Jana a Václava je odpuštění“ s tím, že by se každý z nás měl zamyslet, komu v našich životech potřebujeme odpustit, vyslovit touhu po odpuštění v modlitbě a pak možná udělat gesto smíření.

Marie Boháčová

■ ■ KDO VLASTNĚ BYLI NOVĚ BLAHOSLAVENÍ P. JAN BULA A P. VÁCLAV DRBOLA?

Byli to prostí, venkovští faráři, kteří byli obětí justiční vraždy. Oba kněží byli společensky velmi činní a mezi farníky velmi oblíbení, což se nelíbilo komunistické garnituře. Psal se rok 1951, tedy období, kdy komunistický režim již upevnil svoji moc a nelíbilo se mu, že v kraji na Třebíčsku a Moravskobudějovicku je stále silná opozice a silná římskokatolická církev, která dle mínění komunistů měla značný společenský vliv, a proto se v kraji nedařila kolektivizace zemědělství a zakládání JZD. Na jaře téhož roku se v kraji objevil údajný agent CIC (americké vojenské kontrarozvědky, později CIA) Ladislav Malý, bývalý spolužák P. Buly. Ten tvrdil, že se mu podařilo z internace vysvobodit arcibiskupa Berana a že on hledá kněze, který by pana arcibiskupa před cestou za hranice vyzpovídal. K tomu oba kněží svolili. V té době agent Malý zorganizoval skupinu převážně mladých lidí, kteří provedli několik diverzních akcí, čímž se dostali do hledáčku StB, a to včetně všech, kdo s údajným agentem Ladislavem Malým přišli do styku. Následně StB připravila rozsáhlou zatýkáckou akci a 30. dubna 1951 mimo jiné zatkla při vyučování ve škole i P. Bulu. Dne 17.6.1951 byl zatčen i P. Drbola a následně další kněží. Zatímco oba kněže surově mučili v jihlavské věznici, hlavní aktér Ladislav Malý pokračoval ve své činnosti a v noci 2. července 1951 byli v babické škole zavražděni 3 funkcionáři národního výboru. Bezprostředně poté zahájil komunistický režim rozsáhlé represe proti všem nepohodlným osobám, zejména proti sedlákům a římskokatolické církvi. Oběma kněžím byly tyto vraždy i jejich organizace přičteny, přestože v době „babické vraždy“ byli již přes 2 měsíce v jihlavské věznici. Po vykonstruovaných a široce medializovaných procesech byli oba popraveni.

Pokud máte zájem, je možné si publikaci o obou blahoslavených půjčit v naší farní knihovně. Přehledně uspořádané informace o obou kněžích najdete na <https://www.buladrbola.cz>.

■ ■ ■ DUCHOVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ

Mezi poklady katolické duchovní tradice je jen málo praktik tak bohatě chváleno svatými, tak přístupných každé duši, a přesto tak široce opomíjených, jako je duchovní svaté přijímání. Nevyžaduje kněze, kostel ani určenou hodinu. Může ho vykonat dělník u svého ponku, matka u sporáku, nemocný na lůžku bolesti nebo cestující na cestách. A přesto o něm svatí – učitelé Církve, mystici, zakladatelé řeholních řádů – nemluví jako o chudé náhražce svátosti, ale jako o skutečném kanálu milosti, o pobožnosti, kterou si přeje sám Pán, a o přípravě, díky níž je samotné svátostné přijímání plodnější. Kdyby křesťané všech životních stavů rozuměli tomu, co o této praxi svatí napsali, neuplynula by ani hodina dne, kdy by od země k svatostánku nestoupaly nesčetné úkony duchovního přijímání.

■ Co je to duchovní přijímání?

Klasická definice pochází od největšího ze scholastických učitelů. **Svatý Tomáš Akvinský** v *Summa Theologiae* rozlišuje mezi svátostným přijetím svátosti a jejím přijetím duchovním. Duchovně přijímat znamená přijímat plody a účinky svátosti skrze vroucí touhu po ní, i když člověk nemůže přijmout samotnou Hostii. **Tridentský koncil**, který toto učení opakoval, uznal tři způsoby přijímání: pouze svátostně, pouze duchovně a obojí společně (svátostně i duchovně).

Svatý Alfons Maria z Liguori, učitel Církve a velký mistr eucharistické úcty, jej ve svých *Návštěvách Nejsvětější Svátosti* definuje s charakteristickou prostotou: duchovní přijímání spočívá ve vroucí touze přijmout Ježíše v Nejsvětější Svátosti a v jeho láskyplném objetí, jako bychom Ho skutečně přijali. Skládá se ze tří vnitřních hnutí: úkonu víry v reálnou přítomnost, úkonu lásky a touhy spojit se s Kristem a úkonu díkůvzdání a objetí, jako by skutečně vstoupil pod naši střechu.

■ Svědectví svatých

Sám Pán si to přeje

Svatá Terezie od Ježíše (z Avily) ve třicáté páté kapitole *Cesty k dokonalosti* naléhá na své dcery: „Když nepřijímáte a nejste přítomny na mši svaté, můžete se spojit s Pánem duchovně, což je nadmíru prospěšná praxe, neboť se tím do duše hluboce vtiskne Boží láska.“ Trvá na tom, že pokud se připravíme na Jeho duchovní přijetí, Pán, který se v hrdinství štědrosti nenechá nikým překonat, vstoupí do duše mnoha způsoby.

Svatý Alfons ve svých *Návštěvách* vypráví slova našeho Pána sestře Janě od Kříže: duchovní přijímání je Mu tak milé, že pokaždé, když ho duše vykoná, pohlédne na ni s láskou, jako se otec těší z tužeb svého dítěte. **Svatá Markéta Marie Alacoque**, apoštolka Nejsvětějšího Srdce, se ve svých zjeveních dozvěděla, jak moc Srdce Ježíšovo touží po tom, aby bylo vyhledáváno v Nejsvětější Svátosti, a jak si cení každé láskyplné touhy směřující k svatostánku.

Je to výheň božské lásky

Svatý Alfons píše, že duchovní přijímání podle svatého Tomáše působí podobné účinky jako přijímání svátostné, a to v závislosti na horlivosti, s jakou je vykonáváno. Proto radil duším, aby ho konaly mnohokrát za den – ostatně sám konal duchovní přijímání neustále a penitentům ukládal, aby ho konali při každé návštěvě Nejsvětější Svátosti a při každé mši svaté, které se účastní.

Svatý Leonard z Porto Maurizio, velký kazatel osmnáctého století, byl o jeho moci natolik přesvědčen, že ve svých kázáních o mši svaté prohlásil, že s horlivostí praktikované duchovní přijímání dokáže posvětit duši. Vybízel věřící, aby ho konali při každé mši, kterou slyší, a spojovali se tak s přijímáním kněze; neváhal říci, že tato věrně dodržovaná praxe může duši přivést k vysoké dokonalosti.

Svatý František Saleský v *Úvodu do duchovního života* radí Filoteji, že když nemůže přijímat svátostně při mši svaté, měla by komunikovat alespoň duchovně a spojit se vroucí touhou s oživujícím tělem Spasitele. Pro laskavého ženevského biskupa bylo duchovní přijímání běžnou součástí duchovního života – prostředkem, jímž ti, kteří jsou vázání povinnostmi ve světě, mohli zůstat spojeni s eucharistickým Pánem po celý den.

Svaté Kateřině Sienské byly podle jejích životopisců ve vidění ukázány dva kalichy a Pán jí řekl, že její svátostná přijímání jsou uchovávána ve zlatém kalichu a její duchovní přijímání v kalichu stříbrném – obě vzácná v Jeho očích. A farář z Arsu, **svatý Jan Maria Vianney**, učil své farníky, že duchovní přijímání působí na duši jako závan vzduchu na oheň téměř udušený v popelu: „Kdykoli cítíte, že vaše láska k Bohu chladne, rychle vykonajte duchovní přijímání.“

■ Milosti, které z této pobožnosti plynou

Shrneme-li učení těchto svatých, můžeme vyjmenovat hlavní milosti častého duchovního přijímání:

- **Nárůst posvěcující milosti a lásky:** Protože, jak učí svatý Tomáš, ovocem Eucharistie je jednota Mystického Těla a nárůst lásky, duše, která přijímá duchovně skrze touhu, dostává skutečný nárůst božské lásky, úměrný její horlivosti.
- **Znovuzažehnutí horlivosti:** Jak učil farář z Arsu na obrazu dechu do pohasínajícího ohně, duchovní přijímání oživuje duši, která zvlažněla, a v jediném okamžiku rozdmýchává žhavé uhlíky zbožnosti v plamen.
- **Ochrana před hříchem a síla v pokušení:** Svatí shodně učí, že obrácení se k eucharistickému Pánu v touze je štítem v hodině pokušení; duše, která spěchá k Ježíši v tabernákle skrze duchovní přijímání, nachází sílu, kterou tato svátost uděluje těm, kdo ji přijímají hodně.
- **Plodnější svátostné přijímání:** Svatý Alfons i svatý Leonard trvají na tom, že duše zvyklé na časté duchovní přijímání přijímají samotnou Nejsvětější Svátost s mnohem větším užitekem, protože jejich hlad byl neustále ostřen. Touha je měřítkem vnímavosti: čím více duše touží, tím více dostává.
- **Útěcha a společenství našeho Pána:** Jak slíbil sestře Janě od Kříže, Pán shlíží se zvláštní láskou na duši, která po Něm touží. Duchovní přijímání proměňuje celý den v nepřetržitý rozhovor s Božským Hostem.

Růst k dokonalosti přístupný všem: Protože ho lze vykonat v kterémkoli okamžiku, na jakémkoli místě a bez nutnosti předchozí zpovědi (ačkoli duše vědomá si smrtelného hříchu by měla nejprve vzbudit dokonalou lítost a předsevzít si vyzpovídat se svátostně, jakmile to bude možné), tato pobožnost dává bohatství Eucharistie na dosah každému životnímu stavu – nemocným, vězněným, izolovaným a všem, kteří nemohou přistupovat k oltáři tak často, jak by si přáli.

■ Modlitby pro duchovní přijímání

Stačí jakýkoli upřímný pohyb víry, lásky a touhy; přesto nám svatí zanechali texty, které tyto úkony shrnují do několika planoucích slov.

Modlitba svatého Alfonse z Liguori

Můj Ježíši, věřím, že jsi v Nejsvětější Svátosti skutečně přítomen. Miluji Tě nade všecko a toužím Tě přijmout do své duše. Poněvadž Tě v této chvíli nemohu přijmout svátostně, přijď aspoň duchovně do mého srdce. Objímám Tě, jako bys v něm už byl, a zcela se s Tebou spojuji. Nedovol, abych se někdy od Tebe odloučil. Amen.

(Nejrozšířenější modlitba tištěná v bezpočtu modlitebních knih a obdařená církevními odpustky.)

Kratší povzdech ze školy svatého Alfonse

Věřím, Ježíši, že jsi v Nejsvětější Svátosti. Miluji Tě a toužím po Tobě. Přijď do mého srdce. Objímám Tě; nikdy mě neopouštěj.

(Svatý Alfons doporučoval krátké povzdechy právě proto, aby mohly být opakovány velmi často během celého dne.)

Metoda svatého Františka Saleského

Nejde o pevný text, nýbrž o hnutí srdce: ve chvíli, kdy kněz při mši svaté přijímá, nebo v kteroukoli hodinu se v touze spojte se Spasitelem a vnitřně říkejte slova jako:

Pane Ježíši, protože Tě nyní nemohu přijmout ve Svátosti Tvé lásky, spojuji se s Tebou touhou; přijď do mého srdce a zcela se ho zmocni.

Úkon z tradice Anima Christi (Duše Kristova)

Mnozí věřící zakončují své duchovní přijímání starobylou modlitbou, kterou svatí tak milovali:

Duše Kristova, posvěť mě. Tělo Kristovo, zachraň mě. Krví Kristova, opoj mě... Nedovol, abych se odloučil od Tebe.

■ Závěr

Verdikt svatých je jednomyslný a jednoznačný. Pobožnost chválená Andělským učitelem, doporučená Tridentským koncilem, předkládaná svatou Terezií jejím kontemplativním sestrám a svatým Františkem Saleským duším ve světě, neustále praktikovaná svatým Alfonsem, kázaná svatým Leonardem z Porto Maurizio a vštěpovaná prostým farníkům farářem z Arsu nemůže být maličností. Nestojí nic než okamžik láskyplné pozornosti; lze ji vykonat stokrát za den; a každý úkon přitahuje na duši pohled lásky ze Srdce skrytého v tabernákle.

Nechť se tedy čtenář dnes rozhodne konat duchovní přijímání často – po probuzení, při každém minutí kostela, při každém udeření hodiny, v každém pokušení, a především při každé mši svaté. Foukejte často do žhavého popela, jak radil svatý farář, a oheň božské lásky nikdy nevyhasne. „Přijď aspoň duchovně do mého srdce“ – duše, která tato slova říká s láskou, již byla vyslyšena.

■ ■ ■

■ ■ ■ NÁZOROVÉ FÓRUM

■ ■ „MYSLÍM SI“ VERSUS „CÍTÍM, ŽE“

aneb pocity často nestačí ke správnému úsudku

Článek *Banální zlo a povinnost myslet* od katolického učitele Garyho Sullivana upozorňuje na problém nadměrného spoléhání na pocity při rozhodování o tom, co je správné a pravdivé. Poukazuje na trend, kdy lidé místo „Myslím si“ stále častěji říkají „Cítím, že“. Tím podle autora stírají rozdíl mezi pocitem, názorem a objektivní skutečností.

Přinášíme vám pět myšlenek článku, jehož anglický originál najdete online na portálu Catholic 365.



1. Pocity nejsou totéž co myšlenky

Dnes často říkáme „Cítím, že...“ i tehdy, když ve skutečnosti vyjadřujeme svůj názor nebo úsudek. Autor upozorňuje, že bychom měli rozlišovat mezi pocitem, názorem a skutečností.

Pocity samy o sobě nemusí říkat, co je pravdivé nebo správné. V dnešní době se však ukotvil trend, kdy jsou pocity a schopnost jim porozumět na prvním místě.

2. Člověk má povinnost myslet

Na rozdíl od zvířat jsme schopni racionálně a kriticky přemýšlet. Tato schopnost nám zároveň dává odpovědnost za naše rozhodnutí.

Nestačí říci: „Tak jsem to cítil“ nebo „Tak jsem to vnímal.“ Měli bychom se ptát: Je to skutečně správné? Jaké jsou důsledky mého rozhodnutí?

3. Banální zlo vzniká, když lidé přestanou přemýšlet

Hannah Arendtová použila pojem „banalita zla“ při popisu procesu s Adolfem Eichmannem, který se podílel na organizaci deportací Židů během holocaustu.

Eichmann se obhajoval tím, že byl pouze úředníkem, který plnil rozkazy. Arendtová ukázala, že velké zlo může způsobit i člověk průměrný a nijak výjimečný, když přestane kriticky myslet, slepě následuje byrokratická pravidla a odmítne převzít osobní odpovědnost.

Z katolického pohledu je potlačení vlastního kritického myšlení hlubokým morálním selháním.

4. Svědomí se formuje myšlením, nikoliv pouze pocity

Gary Sullivan tvrdí, že správné svědomí nevzniká jednoduše tím, že „děláme to, co cítíme“. Svědomí je podle katolického pojetí především soud rozumu, který nám pomáhá rozpoznat, zda je určité jednání dobré, nebo špatné.

Pocity často přichází až potom.

Pocit tedy nemusí být kompasem, který určuje, co je správné. Může být reakcí na naše rozhodnutí.

5. Myšlení je ochranou před lhostejností a morálním selháním

Největší problém nemusí být pouze v tom, že někdo chce vědomě páchat zlo. Někdy je problémem pasivita, strach nebo lhostejnost.

Člověk vidí něco nesprávného, ale nic neudělá, protože nechce mít problémy, bojí se nebo si říká: „Není to moje věc.“

Proto autor považuje myšlení a kritické uvažování za první krok k morálnímu jednání.

Závěr

Autor neříká, že pocity nejsou důležité. Varuje ale před situací, kdy se pocity stanou jediným měřítkem pravdy a morálky.

Člověk má schopnost používat rozum, rozlišovat mezi dobrým a špatným a nést odpovědnost za své jednání.

Neměli bychom pouze následovat své pocity. Měli bychom se naučit přemýšlet, ptát se, rozlišovat a podle toho také jednat.

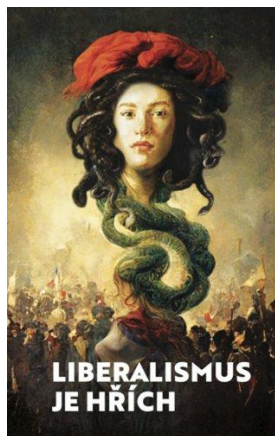
A právě proto je povinnost myslet také morální povinností.

Lucie Drápalová



■ ■ LIBERALISMUS JE HŘÍCH. I DNES?

Liberalismus je hřích. Kdyby se toto prohlášení objevilo v dnešní době jako novum, nejednoho by napadlo, že půjde nejspíš o titulěk článku některého „ultrakatolického“ časopisu, který odebírá toliko skupina tradičněji orientovaných věřících a k němuž se většina ostatních, včetně vysokých představitelů kléru, staví spíše zdrženlivě, nebo vyloženě odmítavě. Ve skutečnosti však tento spis vznikl téměř před půldruhým stoletím a obdržel Imprimatur, tj. oficiální církevní schválení. V dnešní době je to jen stěží představitelné, neboť by podobný příspěvek byl nejspíš okamžitě napadán. To byl ostatně i onen spis tehdy, jenže místo očekávaného zákazu – ten by byl coby reakce snad očekáván většinou současných čtenářů –, se dílu Dr. Dona Félix Sardà y Salvanyho naopak dostalo zaštitění samotným Vatikánem. Pokud se do nedlouhého spisu ponoříte, dozvíte se mimo jiné:



1. Proč je liberalismus hřích – autor bude své stanovisko obhajovat i na základě své znalosti učení sv. Tomáše Akvinského.
2. Proč odloučení státu a církve, v současnosti mnohdy tolik vychvalované, není dle autora správnou volbou.
3. Že tendence k liberalismu v evropské a americké společnosti už v době sepsání knihy dávno existovaly, byly však vždy toho času úřadujícím papežem odsouzeny v některé z jeho encyklik.
4. Že dobro, které chceme pro druhého, nikdy nemůže být dobrem, pokud nemyslíme nejprve na Boha.
5. Že existuje korelace mezi příklonem k liberalismu a prezentací zkažených mravů v umění, zejména literatuře a divadle (nota bene: to píše autor před propuknutím éry videoher, zdánlivě bezmezného a mnohdy temného zákoutí internetu, kasovních filmových trháků, dokonce i němého filmu!).
6. Co lze proti těmto liberalizujícím tendencím vykonat.
7. Že právo posoudit některou nauku jako nepravověrnou mají i laičtí věřící, ačkoli přirozeně nikoli závazně pro celou církev, tj. „ex cathedra“.

Mohlo by se zdát, že kniha má svého předem jasného čtenáře, jehož přesvědčení již předem s obsahem díla koresponduje, a že se takových čtenářů nenajde zřejmě mnoho. Nemusí tomu tak ovšem být. Spis si může přečíst kdokoli, třeba i ze zcela opačného názorového spektra. Potom může tříbit své názory, často se třeba proti psanému vymezovat, avšak zřejmě se stejně neubrání tomu, aby přinejmenším při některých pasážích též bezděčně pokýval hlavou na znamení souhlasu. Minimálně jedna myšlenka by pak měla spojit všechny, kteří se k Církvi hlásí – autor soudí, že existují různé stupně liberalismu, jelikož lidé nejednají vždy logicky podle svých cílů. Dokonce jde tak daleko, že soudí, že pokud by lidé postupovali pouze logicky a řídili se zcela podle svých sobě stanovených premis, museli by se nakonec stát anděly nebo ďábly, podle toho, jakých zásad se od počátku drželi. A na každého katolíka pak může dolehnout tíživá, leč životně důležitá otázka: jednáť já logicky podle svého cíle, tedy dosáhnout Nebeského království?

Martin Drápal

■ ■ ■ PROGRAM FARNOSTI NA ŠKOLNÍ ROK 2026/2027

Bohoslužby v našem kostele	pondělí–pátek	18.00
	sobota	7.00, 18.00
	neděle	7.00, 9.00, 10.30*, 18.00
Příležitost ke svátosti smíření, osobní rozhovor s knězem	půl hodiny přede mši sv. nebo dle domluvy	
Návštěva nemocných	dle domluvy s knězem	
Živý růženec	první pondělí v měsíci po mši sv.	
Adorace	každý pátek po mši svaté	
	třetí pátek v měsíci se zpěvy z Taizé	
Výuka náboženství	předškolní děti	úterý 16.00
	1. – 2. třída	pondělí 16.00
	2. – 3. třída	úterý 16.00
	4. – 5. třída	středa 16.00
	6. – 9. třída	čtvrtek 16.00 (od října)
Příprava dospělých na křest	v pondělí po mši sv.	
Příprava dětí ke svatému přijímání	Kromě výuky náboženství začne kurz od jara v pátek odpoledne spolu s rodiči.	
Příprava na svátost manželství	dle domluvy s knězem; je nutné včas dojednat	
Křest dětí – příprava rodičů	příprava a termín dle domluvy s knězem	
Farní knihovna půjčuje	1. středa v měsíci	16.45 – 17.45
	neděle	10.00 – 11.30
	1. neděle v měsíci	8.00 – 11.30 v kavárně
Skupina KALOKAZHATIA	zkoušky v neděli od 9.00	
Dětská schola (Malá Kalča)	zkoušky po domluvě s vedoucí skupinky	
Chrámový sbor Cantus amici	zkoušky v pondělí od 19.30	
Setkání seniorů	každé druhé úterý v měsíci od 10.00	
Vycházky seniorů	4. úterý v měsíci dle dohody	
Farní kavárna	neděle 8.00 – 12.00	
Úklid kostela	pondělí od 12.00	

Srdečně zveme další farníky k zapojení se do farního života. Zvláště uvítáme všechny, kdo by byli ochotni nabídnout pomocnou ruku – v knihovně, ve schole, ve farní kavárně, při úklidu kostela.

*Nedělní mše svatá pro děti v 10.30 se nekoná v době letních prázdnin.



Římskokatolická farnost
u kostela Neposkvrněného
Početí Panny Marie

Modlitba ke sv. Václavovi

*Svatý Václave, kníže a patrone naší země,
vložil jsi svou sílu do služby druhým.
Přimlouvej se za nás, abychom i my měli odvahu
zastat se slabých, jednat spravedlivě
a zůstat věrní dobru, i když je to těžké.*

*Vypros nám statečnost, která umí odpustit,
moudrost, která hledá pokoj,
a mírnost, která neustupuje před zlem.
Pomáhej nám růst ve víře, pravdivosti a štědrosti
v našich rodinách, ve farnosti i v celé naší zemi.*

*Svatý Václave, pros za nás,
ať nás Duch svatý vede po cestě,
kterou jsi šel před námi.*

Amen.

Vydává farnost u kostela Neposkvrněného početí Panny Marie
Praha – Strašnice

Ke Strašnické 1000/10, 100 00 Praha 10

tel.: 274 782 480

e-mail: k.koci@gmx.com

www.farnoststrasnice.cz

zpravodaj@farnoststrasnice.cz